

מהנעשה מאחורי הקלעים בתיאטרון וילנה

בתיאטרון פרצה קטטה. שטרייטמן הבמאי צעק שהמחזה החדש ירעיש את וילנה. השחקנים צעקו וענו שהמחזה הוא סמרטוט, ממש לשטוף בו את הרצפה. אף לא שמץ הלצה, אף לא ריקוד אחד, אפילו זקנה מצחיקה אי אפשר לתחוב לשם. שטרייטמן כמעט חטף שביץ. הוא נאם נאום ארוך על האמנות ועל הרפרטואר הקלאסי. השחקנים החליפו מבטים. בומבה הקומיקאי הנצחי עשה העוויות וכל הלהקה נחנקה מצחוק. אבל שטרייטמן היה מלא בטחון. הוא טען שאם יגזזו את הדבולים ויסחטו את המים, יהיה המחזה להיט ויצליח יותר מ"בעלה של אשתי". ובכלל, הגיע הזמן לחדול מהשונד ולכוון את הפנים אל התיאטרון הטוב...

... לזובק נדמה שהנה עוד מעט יתפוצץ. במחזה זה ציפה לקבל את תפקיד השטן... נפשו של זובק, מסכן שכמותו, ממש יצאה לקבל את התפקיד של סמאל זה. וילנה החלה לשכוח אותו והוא רצה לשוב ולהגיה עליה מאורו, לשוב ולעבור את הבימה בשכמייה שחורה, בעיניים מושחרות מרוב ערמומיות למעלה, ולהרביץ טקסט שכל הקהל יצא מגדרו.

אברהם קרפינוביץ', סיפורי וילנה (מיידיש – אברהם יבין. עם עובד, 1995), ע' 24-25

אברהם קרפינוביץ' נולד בשנת 1918 בוילנה ולמד בתיכון בו היתה שפת ההוראה יידיש. אביו היה מנהל התיאטרון העממי בוילנה ונספה בשואה. עם פלישת הגרמנים ב-1941 נמלט אברהם והגיע עד קזחסטן. לאחר המלחמה חזר לוילנה. באפריל 1947 עלה על אוניית המעפילים "תיאודור הרצל" שנתפסה על ידי הבריטים ונשלח למאסר בקפריסין.

בשנת 1949 עלה אברהם לישראל, בה כתב ספרות ומונוגרפיות ביידיש. בשנת 1976 זכה בפרס "מנדלי מוכר ספרים" לסופרי יידיש. בשנת 1988 זכה בפרס ראש הממשלה לספרות יידיש.

אברהם קרפינוביץ' נפטר בשנת 2004.